

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Formålet med lovforslaget

Lovforslaget er – bortset fra ændret ikrafttrædelsesdato – en uændret genfremsættelse af det forslag til lov om radiografer, der blev fremsat for Folketinget den 4. oktober 2001 (lovforslag nr. L 5 i folketingsåret 2001-02) og behandlet første gang den 11. oktober 2001. Lovforslaget nåede ikke at blive færdigbehandlet inden udskrivelse den 31. oktober 2001 af valget til Folketinget den 20. november 2001.

Med hensyn til Folketingets 1. behandling af lovforslaget om radiografer henvises til Folketingets Forhandlinger 2001-02, torsdag den 11. oktober 2001, s. 405-408.

Formålet med lovforslaget er gennem en autorisationsordning for radiografer at øge patienternes sikkerhed ved, at kun den, der har autorisation som radiograf, må betegne sig som sådan. Herved gøres det let for brugerne at identificere de personer, der opfylder de uddannelsesmæssige betingelser for at benytte titlen radiograf.

Samtidig får radiograferne, i lighed med hvad der gælder for andre autoriserede sundhedspersoner, en i lovgivningen eksplicit fastsat pligt til at udvise omhu og samvittighedsfuldhed i deres virke som radiografer.

Endelig får Sundhedsstyrelsen med loven mulighed for at gribe ind over for en radiografs faglige virksomhed i tilfælde af, at den pågældende er misbruger eller psykisk syg eller i øvrigt er til fare for patienterne på grund af kritisabel faglig virksomhed.

Radiografer er allerede i dag omfattede af Sundhedsvæsenets Patientklagenævns kompetence.

2. Nærmere om lovforslaget

Autorisation kan efter lovforslaget kun opnås af den, der har bestået en af Undervisningsministeriets godkendt uddannelse for radiografer, idet der samtidig etableres en overgangsordning for tidligere uddannede radiografer.

Der bliver efter lovforslaget alene tale om en titelbeskyttelse, idet et forbeholdt virksomhedsområde for radiografer ikke er fundet nødvendigt for patientsikkerheden, idet radiografer udøver deres virksomhed efter bemyndigelse fra en person, der kan tage det kliniske ansvar for den diagnostiske anvendelse af røntgenstråling på patienter m.fl., (læge, tandlæge, kirapraktor).

3. Baggrunden for lovforslaget

Samfundet stiller i dag krav om et professionelt sundhedspersonale, der kan følge og omstille sig i takt med den samfundsmæssige og sundhedsfaglige udvikling. Kortere indlæggelsesforløb og ambulante behandlinger påvirker i høj grad tilrettelæggelsen af arbejdet på billeddiagnostiske afdelinger, hvilket stiller store krav til radiografernes selvstændighed og vurderingsevne.

Indførelsen af ny teknologi og dermed stigende undersøgelses- og behandlingsrate på billeddiagnostiske afdelinger stiller krav om bredere kvalifikationer og omstillingsevne hos radiograferne. F.eks. skal den digitale billeddiagnostiske teknik beherskes sideløbende med den konventionelle fotografiske billeddannelse, og interventionsradiologi er indført som erstatning for en række kirurgiske indgreb.

Samtidig kan radiografer under udøvelse af deres faglige virksomhed udgøre en fare for patienter m.fl., idet de ofte selvstændigt træffer beslutninger af væsentlig betydning for diagnosticering og behandling af patienterne. Dette gælder såvel ved valg af optagelsesteknik, administration af stråledosis, ved sidebemærkning og ved udvalg af billeder til beskrivelse samt ved strålehygiejniske foranstaltninger.

Endvidere medfører den teknologiske udvikling, at radiografernes opgaver er blevet og fortsat bliver tiltagende komplicerede. Udviklingen i organiseringen af arbejdet, herunder etablering af funktionsbærende enheder på tværs af institutioner og indførelse af telemedicin har den konsekvens, at radiografer i fremtiden i højere grad end i dag vil skulle arbejde selvstændigt.